

ชั้นเชื่อว่า...ความรัก
ถ้าเกิดขึ้นอย่างง่าย ๆ ไม่มีอุปสรรคอะไรบ้างเลย มันก็น่าเบื่อตายสิ...
จริงมั๊ย หึ~

บทนำ

ปิด! ปิด!

กลางวันของวันหยุดแสนว่างสุดน่าเบื่อ เมื่อไม่มีอะไรทำฉันก็อดไม่ได้ที่จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เคียงข้างโซฟาเบาะนุ่มกับทีวีที่มีรีโมทเป็นเพื่อนคู่ใจอีกครั้ง

"เออละคะ ไปชมมิวสิควิดีโอที่กำลังติดลมบนความฮิตกันได้เลยแหลม~ มิวสิคน่ารักษานะนี่ ใครจะอดใจไม่เอามาให้ชมไหว จริงมั๊ยคะ ^^"

ภาพของพิธีกรน้ำกึ่งก็้อ (คู่แข่งน้ำเน็ก) กับพี่อ้อม พียะดีในจอทีวีผลัดกันพูดรับส่งไปมา ก่อนจะตัดไปยังมิวสิควิดีโอตัวใหม่ล่าสุดอย่างที่เอ่ยปากประกาศไว้ตั้งแต่ต้น มิวสิควิดีโอที่ฉันคุ้นเหลือเกิน จนฟังแต่อินโทรของเพลงก็ขนลุกเกรี้ยวหนาวๆ ร้อนๆ

'...ชีวิตก็เป็นของมันอย่างเดิมๆ ตั้งแต่ตื่นเข้ายันล้มตัวนอน
แต่วันนี้กลับมีคนเดินเข้ามาเติมสิ่งที่ขาดหาย...'

ภาพมิวสิควิดีโอ นั้นทำให้ฉันรู้สึกอายตัวเองจนอยากจะเอาหน้า

มุดโซฟาแทรกลงดินหนีไปให้ได้ เพลงอัลบั้มพิเศษของวง Blue's Eyes ที่จับเอานักดนตรีในวงขึ้นมาร้องเพลงด้วย แทนที่จะเป็นนักร้องหญิงเพียงคนเดียวของวง และเพลงนี้คนร้องก็ไม่ใช่ใครที่ไหน นอกจากอิตาซีน มือกีตาร์จอมเก๋ที่สุดเห็นประจำวง

'ยัยตัวร้าย อย่ามาปั่นหัวฉันให้ตกหลุมรักเธอ
อย่ามาทำให้ใจฉันมันไหวหวั่น
ยัยตัวร้ายแต่น่ารักแบบเธอ อย่าเข้ามาใกล้ให้ใจฉันสั่นไหว
ถ้าฉันเกิดรักเธอจริงขึ้นมา ชีวิตฉันคงลำบากน่าดู'

นางเอกในมิวสิกวิดีโอผมตรงยาวถึงเอว สีผมออกจะแดงๆ ในมือถือไม้กายสิทธิ์เหมือนแฮร์รี่ พอตเตอร์ กำลังพยายามเสกเวทมนตร์กลั่นแกล้งพระเอกซึ่งก็คืออิตาซีนต่างๆ นานาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่พอจะถูกจับได้ก็วิ่งหนีไปก่อนทุกครั้ง จนกระทั่งพระเอกจับตัวได้ในที่สุดในตอนท้ายเอ็มวี แล้วพอถูกจับได้ก็อมยิ้มหน้าบานมองตากันบึ้งๆ อย่างดูดีเต็ม

'ไม่อยากหลงรักเธอ ไม่อยากจะทำถึงเธอ
เหมือนแบบที่ว่าคนเขารักกัน
และถ้ายังเป็นอย่างนี้อีกหน่อยฉันคงห้ามใจไม่ไหว'

ฉันคงไม่เดียดเนื้อร้อนใจจนอยากจะปิดทีวีหนีออกไปชะหรงกถ้านางเอกเอ็มวีคนนั้น...ไม่ใช่ฉันอะ TT_TT หรือไม่ก็...ถ้านางเอกเอ็มวีคนนั้นไม่ถูกประกาศว่าเป็น 'แฟนสุดที่รัก' ของอิตาซีนมือกีตาร์หน้าใสแห่งวง Blue's Eyes คนนั้นออกไปตามสื่อต่างๆ

'อยากเอาชีวิตเดิมๆ แสนธรรมดากลับมา
แต่ใจก็ไม่อยากสูญเสียเธอไป
เพราะเธอคือยัยตัวร้ายของหัวใจ'

เออ อีตานักดนตรี! ตาบ้าชินเอ๊ย ฉันก็อยากเอาชีวิตเดิมๆ กลับคืนมาเหมือนกันแหละน่า ชีวิตที่แสนสบาย ไม่ใช่ชีวิตที่นับตั้งแต่เล่นเอ็มวีกับนายนั้นแล้วจะได้ชนิกที่เรียกว่า 'แฟน' ปักกลางตัวแบบนี้เนี่ยยย~!!

แต่รู้สึกว่่าเซ็นส์ของฉันมันจะเริ่มทำงาน รวากับว่าจะมีอะไรบางอย่างที่แปลกประหลาดเกิดขึ้นในไม่ช้า มันคืออะไรกันนะ

1

เราคงต้องเป็นแฟนหมอนั้น

ถ้าหากฉันมีเวทมนตร์ เป็นแม่มดมีฤทธิ์เหมือนในนิยาย~

เสียงริงโตนสุดท้ายก็เก็บเก็บที่ฉันเคยเลิกใช้ไปแล้ว แต่ก็ตัดสินใจเอากลับมาใช้อีกครั้งด้วยความเสียดายเงินค่าไหลดไปดั่งขึ้น แทบจะไม่ต้องยกขึ้นมาดูเบอร์ก็พอจะรู้ว่าใครโทรมาหา เพราะว่ารูปที่เก็ททำถ่ายอย่างดิบตีของใครบางคนโชว์หราขึ้นเต็มหน้าจอ พร้อมกับชื่อที่หมอนั้นเป็นคนกดเมมไว้เองอย่างไม่อาจสยดาใครที่จะมาเห็นโทรศัพท์ฉันสักนิดว่า...

'สิ้นสุดที่รักของฉัน'

อ้วกกก~ ข้าเลือนไปเห็นที่รักก็อายตัวเองทุกครั้งที่ต้องเอาสายตาไปอ่านคำที่เรียกให้น้ำย่อยหลังออกมาพร้อมอ้วก แฮ้อ... หมอนี้บ้าจริงๆนะเนี่ย

"ฮัลโหล"

(ทำไมรับช้านักละ ยัยกระสือ)

แล้วดูซิ พอกดรับโทรศัพท์ปั๊บ น้ำเสียงน่าเตะของอีตานี้ก็ลอยตามมาพร้อมกระแสดิ้นโทรศัพท์

"รับช้าดีกว่าไม่รับน่า มีอะไรอะ"

ฉันแบ่ปากนินดหนอยพร้อมกับหันไปเอามือยันหัวเพื่อนรักฝาแฝดทั้งสองคนของตัวเองที่พยายามจะยื่นหูเข้ามาฟังบทสนทนาของฉันกับอีตาชินให้ได้

(วันนี้ตอนเย็นว่างรีเปล่า)

"ไม่ว่างอะ -..-"

(จะไปไหน)

พอบอกว่าไม่ว่างเสียงเนือยบีบ อีตาซิ่นก็ทำเสียงข่มตบกลับมา บีบในบัดดล ถ้าหมอนั้นนั่งอยู่ข้างๆ ปานนี้คงยกมือขึ้นบีบคอฉันไปด้วย เรียบร้อยแล้ว

"ไปเปิดร้านแทนแม่"

(ไม่ให้ไป -_-+)

"เฮ้ย! ฉันไม่ได้ร่ำรวยเป็นนักรื่องเหมือนนายนะ จะได้หาเงินง่ายๆ สบายๆ เนี่ย~"

ดูดีดูเอาเหอะคนรวย ชีชะ~ 'อย่าหมิ่นเงินน้อย อย่าคอยทำกิน จะได้กินดินต่างข้าว ตีมน้ำเปล่าต่างโค้ก' ฉันถือคตินี้แหละ ไม่ทำงาน ก็อดตายกันพอดี แมียงชอบโด่งงานไปอนตืฟุงกินซูชิแก้มเปียร์หน้าทีวี อยู่ -_-^

(ไม่เอา ไม่ให้ไป เย็นนี้ฉันจะไปรับเธอที่ห้อง)

"หา"

บี๊ด! ตู๊ดๆๆๆ

ส่งคำพูดห้วนเสียงเอาแต่ใจมาจบ อีตาซิ่นก็กดวางหูบีบ ไม่ยอมให้ฉันแย้งอะไรทั้งสิ้น ให้ตายเหอะ! นี่ตกลงฉันเป็นแฟนหรือหมาของอีตานั่นกันแน่เนี่ย!!

เรื่องเลยมาไกลยังไม่ได้แนะนำตัวเอง... ไ้ๆ ฉันชื่อ 'ไชยู' ค่ะ ทุกท่าน ชื่อประหลาดนิดหน่อยนี่มีที่มาจากกรณีที่แม่ฉันชอบกินอาหารญี่ปุ่น เลยเอาชื่อน้ำจิ้มมาตั้งให้ลูกสาวเพียงคนเดียว บ้านของฉันทำธุรกิจเกี่ยวกับการดูดวงชะตา ไม่ได้ผ่านทางระบบออนไลน์หรือเบอร์โทรศัพท์ 1900 แต่ประการใด เพราะแม่ฉันลงทุนเปิดร้านหมอดู รับดูดวงด้วยลูกแก้วเป็นหลักเป็นหลัก เป็นแหล่ง แน่นอนว่าพวกเราดูดวงแม่นมาก จนกระทั่งชื่อเสียงของร้านขจรไกลถึงขนาดมีดาราชมออกทีวี (ฮึๆ) แต่มันก็แห้งละนะ จะไม่แม่นได้ยังไงในเมื่อ...

ในเมื่อฉันกับแม่... พวกเราเป็น 'แม่มด' --;

ใช่แล้ว เราเป็นแม่มดจริงๆ เดินสองขา มีสองตา หนึ่งปาก สอง
รูจมูก มีแมงที่กินพันจนแทบดูเหมือนกับทุกคน แต่ใครจะรู้ว่าฉันมี
สายเลือดของผู้ใช้เวทมนตร์อยู่ในตัว ฮอกวอตส์ไม่ได้รับไปเลี้ยงดูแต่
ประการใด ฉันเลยต้องเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมของตัวเองต่อไป ข้ายังอยู่
อย่างแนบเนียนไม่มีใครรู้ว่าฉันเป็นแม่มด ยกเว้นอิตาซีนเพียงคนเดียว
อยากรู้ล่ะละว่าตอนที่ฉันรู้ว่าฉันแปลกไปจากปกติ แล้วแม่มาเฉลย
ให้ฟังว่าจริงๆ แล้วเราเป็นแม่มด ฉันเป็นจะได

เรื่องมันเกิดขึ้นหลังจากที่ฉันดันไปจับลูกแก้วในร้านดูดวงของแม่เข้า
จากนั้นฉันก็มีอาการหน้ามืดตาลายคล้ายจะเป็นลม เห็นสิ่งมีชีวิต
ประหลาดหน้าเหมือนหนู แต่ยืนสองขา ส่ายพุงไปมาตุงแต่ตุงแซ่ (เออ...
ไม่ใช่ละ --;)

ป.ล. สุดท้ายก็มารู้ทีหลังว่าไอ้หนูบ้าตัวนั้นเป็นสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งใน
บ้านฉัน แถมชื่อของมันยังเจ๋งยิ่งกว่าชื่อฉันเสียอีก ชิ! --^

'เราเป็นแม่มดจะไชยุ'

นั่นแหละ... ประโยคแรกที่แม่พูดเมื่อฉันบอกว่าตัวเองมีอาการ
เปลี่ยนไป ข้าซะไม่มี 'เราเป็นแม่มดจะไชยุ'

พูดมาได้ง่ายๆ เหมือนจะชวนฉันไปเดินเที่ยวสวนสัตว์เขาตินยังง
ยั้งงั้น --^

'ว่าไงนะ!!'

'อืม... อย่างที่บอก --'

แม่ฉันยังคงทำสีหน้าชวนกันไปเดินเที่ยวสวนสัตว์เช่นเคย ไม่ได้
สนใจเลยว่าสภาพจิตใจลูกสาวจะสับสนขนาดไหน

'แม่เป็นแม่มด แล้วหนูก็มีเชื้อแม่มดด้วยเนี่ยนะ!'

จะให้ฉันเชื่อได้ยังไงกันเล่า!! เรื่องพรรคนั้นมันปกติซะเมื่อไหร่

'อืม จะเป็นลูกมดรีงล่ะ'

'ไม่จริงอะ แม่จะเป็นแม่มดได้ไงกัน >_<'

แฉิดดด~

พี่~ จ๊อกกก!!

ทันได้นั้นไม้คทาสี่ตำแท่งเรียวยเล็กก็มาอยู่ในมือแม่ตั้งแต่เมื่อไหร่
ไม่รู้ แล้วพอแม่ชี้ไปที่ตู้เย็น ตู้เย็นก็เปิดออกก่อนที่ขวดน้ำในตู้เย็นจะลอย
ออกมาแล้วเทน้ำใส่แก้วด้วยตัวเอง ก่อนที่แก้วจะลอยกลับมาที่มือแม่

'ฮ่า~ เย็นชื่นใจ'

'=()=;'

'แม่พอจะเป็นแม่หมดได้รึยังจ๊ะ โขยุ'

'มะ...ไม่จริงอะ'

หลังจากนั้นฉันก็หงายท้องจิ้งหับ สลบเหมือดไปสามบ้านแปดบ้าน
ก่อนจะตื่นมาเผชิญกับความจริงอันโหดร้ายเหลือคิดว่าตัวเองไม่ใช่
คนธรรมดาไร้ลึกลับอย่างคนอื่นเขา

แต่ฉันก็ใช้เวลาปรับตัวกับเรื่องนี้ไม่นานหรอก ฮีๆ เป็นแม่หมดมัน
ก็สนุกไปช่ยอยเสียเมื่อไหร่

ปัญหาก็คือ...ตั้งแต่ร้านแม่ถูกโฆษณาออกทีวีเมื่อครั้งกระนั้น (ป.ล.
อ่าน 'โอมเพี้ยง! อลวนรักแม่หมดจอมป่วน' จะเข้าใจมากขึ้นนะจ๊ะ ชายของ
อีกเช่นเคย ฮ่าๆ) ร้านแม่ก็ยิ่งดังกระฉ่อนจนแม่จอมซี้เกียจบ้างไม่ซี้เกียจ
บ้างของฉันฉวยโอกาสปิดร้านหนีเงินเอาเฉยๆ บ่อยครั้ง แถมพอเห็นฉัน
ปลอมตัวเป็นหมอดูแมนๆ แทนแม่ได้อย่างแนบเนียน แม่ก็ยิ่งฉวยโอกาส
หนึ่งงานปล่อยให้ฉันไปดูตัวเองบ่อยยิ่งขึ้น --; แง~ ร้องให้อีกรอบ
หรือว่าฉันเป็นเด็กที่ถูกเก็บมาเลี้ยงเนี่ย U_U

กับอีตาชิน ตอนแรกฉันกับตานันไม่ถูกกันยิ่งกว่าอะไรดี เพราะหมอนั้น
นั้นเอาแต่เรียกฉันว่า 'ยัยกระสือ' ไม่สร้างชา และแม่แต่ตอนนี้ก็ยังเรียก
อยู่ --^ เรื่องอลวนระหว่างฉันกับอีตาชินเกิดขึ้นหลายอย่าง จนกระทั่ง
เราทั้งคู่ยอมรับความจริงในใจขึ้นมา...ว่าจริงๆ แล้วเรา 'รักกัน'

แฮ้อ~ อธิบายไปก็อายปากตัวเองไป แต่ถึงเราจะรักกัน อีตาชิน
ก็ยังกวนประสาทเหมือนเดิมไม่มีผิด จะต่างออกไปนิดหน่อยก็ตรง
ความเหิงที่เพิ่มขึ้น กับอาการเหิงที่เพิ่มตามมานั้นแหละ --;

ระหว่างฉันกับตานั่นจากที่ 'เราคงต้องเป็นแฟนกัน' เล่นๆ ไว้หลอก นายเพี้ยนจอมดีอกคนหนึ่ง ตอนนี่กลายเป็นว่า 'ฉันคงต้องเป็นแฟน หมอนั่น' ไปซะเฉยๆ กับผู้ชายอะไรไม่รู้ บ้าเลือด เอาแต่ใจอย่างแรง ขัดใจหน่อยก็ไม่ได้โดนสายตาทาอาฆาตหลอนใส่ตลอดเวลา ถ้าไม่ติดว่าหน้า หล่อปานใจจะขาด แถมยังเป็นมือกีตาร์ของวง Blue's Eyes ที่ย้ายเพื่อน แผลดทั้งรักทั้งหลงสะกั ฉันจะสาปให้เป็นกบเคโรเลยคอยดู (ทำได้ที่ไหน ในความเป็นจริง --;)

"ยัยกระสืออยู่รีเปล่า"

แอ็กกก~ แล้วพอดตกเย็นอีตานี้ก็โผล่มาที่ห้องจริงๆ ด้วย โผล่มา แบบแนบเนียนไม่ให้เวลาฉันกระดิกตัวหนีได้ด้วยเข้าไป พอดอดดั่งปั๊บ อาจารย์เดินออกจากห้องปั๊บ หมอนี่ก็โผล่มายืนหน้าใสอยู่หน้าห้องเรียกหา ฉันให้เกิดเสียงพึมพำระงมไปทั่วทันที

"เฮอะ! หมั่นไส้"

"ไอ้! หมั่นไส้ที่สุด"

และหนึ่งในบรรดาผองเพื่อนที่พลาดไม่ได้ในการเห็นบุกรณีนี้อีกคือ ยัยเพื่อนแผลดชื่อ 'นี่ทกับแนท' 'ไม่รู้ว่ฉันหลงคบยัยพวกนี้มาได้ตั้ง นานนมยัน ๓.๖ ยัยสองคนนี้เป็นฝาแฝดยิ่งกว่าไข่ใบเดียวกันซะอีก ขอบ พุดจาให้ฉันปวดกบาลกับคำพุดต่อเนื่อกันและกันไปวันๆ ไม่เว้นแม้แต่ เวลาโทรศัพท์

"แฟนแกมาแล้ว"

"เออ อยู่หน้าห้อง อย่าให้คอยนาน"

มองค้อนประชิดเพื่อนในใจไม่จบตี ยัยแผลดล้วยหอมก็พากันพุด คำพุดต่อเนื่อก้อกรอบ พร้อมกับฉิกยิ้มกว้างอย่างแสนดีปนหมั่นไส้ลึกๆ มาให้

"พวกแกไปบอกให้หน่อยไม่ได้รีงว่ฉันกลับไปแล้วอะ --;"

ฉันมุดหัวลงไปใต้โต๊ะ ก่อนจะพยายามควานหาหนังสือบนโต๊ะมา ยัดลงกระเป๋าดูเองให้เร็วที่สุดพลางคิดหาทางหนีทีไล่ให้ตัวเอง

ไม่ได้รังเกียจหรอกนะ... แต่ขึ้นไปกับตานีมีหวังอดไปทำงานต้มตุ๋น
ประชาชน อดได้เงินมาจะได้เหี่ยวๆ แห้งๆ กันพอดี --^

"ซี... บอกทันทีไหน"

"นายขึ้นเดินมาแล้ว"

"หา"

ยังไม่ทันที่ฉันจะหนีไปไหนพ้น ยัยแฝดกล้วยหอมก็พากันพูดต่อ
แล้วพอประโยคนั้นจบลงเท่านั้น ปกคอเสื้อนักเรียนด้านหลังฉันก็ถูก
ดึงขึ้นจนตัวแทบลอย

"จะหนีไปไหน ยัยกระสือ ^^+"

"ง่า..."

หนีไปจากนายสักวันใจ อีตานักดนตรีบ้า! แล้วนายจะมาหิ้วคอฉัน
เหมือนหิ้วคอกระต่ายอีกนานมัยเนี่ย --^

"ไม่มีซัอมรีใจ"

"ไม่มี"

"ไม่มีคิวไปถ่ายอะไรหรอก"

"ไม่มี"

ง่า... (อีกรอบ) ชักแม่น้ำทั้งแปดบริเวณเจ็ดชั่วโคตรก็แล้ว ไม่มี
เหตุผลให้ฉันแยกตัวออกจากตานีได้เลยสักนิด แฮ่~ ตัดใจจากเงินก็ได้
พะ พู่วุ่นี้แม่จะหนีไปตั้งแต่ก่อนเลิกเรียนเลยคอยดูสิ --^^

"งั้นนายจะไปไหนล่ะ"

ฉันเดินตอกเด็กจนอีตาชินยอมปล่อยคอเสื้อให้ฉันยืนบนพื้นอย่าง
สงบ หลังจากหิ้วคอเสื้อฉันขึ้นไปจ้องตาเป็นปลากัดอยู่นาน แล้วพอลม
จบบึบ เขาก็คลี่ยิ้มหวานทันที

"ไปหาอะไรกินกัน"

"ไม่เอาอะ"

แน่นอนว่าฉันตอบปฏิเสธภายในเวลาไม่ถึงสามวินาทีด้วยซ้ำไป

"ทำไม --++"

และแน่นอน...พอฉันปฏิเสธ อีตาชินก็จะแผ่รังสีอำมหิตออกจาก

ผิวหนึ่งยิ่งกว่ากลิ่นตดลอยตามลม ทำเอาัยแผ่นดินที่ได้รับสัมผัสชนลูกเกี้ยว
รีบโบกมือหย้อยๆ ลาดันไปในทันที

"เฮอะ! คราวก่อนไปกินข้าวกับนาย อาทิตย์ต่อมาก็มีข่าวลง
'Gossila' (นิตยสารซุบซิบดาราสำหรับผู้หญิงวัยเด็ก) เรื่องนั้นยังไม่สา
แก่ใจนายรู้ใจกัน ฉันอายุจะแยะ -.-"

"อายุทำไม"

พอดันบอกเหตุผล อีตานี้กลับพ่นลมออกทางรูจมูก เบ้าปากตอบอย่าง
ไม่ยี่หระอะไรสักอย่าง

"อายุสิ -.-^ เพราะข่าวนั้นทำให้ฉันโดนนักเรียนโรงเรียนนี้มอง
จนตาแทบปลิ้น ถูกซุบซิบทุกมุมที่เดินผ่าน"

"เฮอะ~ พวกนั้นอีกจกกันนะสิ"

อีตาซึนยึดตัวยิ้มกริ่มพูดประโยคนำไปสู่การชมตัวเองออกมาใน
บัดดล หุย... นำอีกซำนำอีกจกนะอะ -.-^

"อีกจกที่ฉันได้เป็นแฟนกับดาราที่เปิดกันโชว์ออกทีวีอย่างนายนะเธอ"

ป.ล. ถ้าไม่เข้าใจติดตามอ่านได้ใน 'โอมเพียง! อลวนรักแม่มด
จอมป่วน' นะจ๊ะ >.< (ขายอีกแล้ว ฮ่าๆ)

"เจี๊ยบเลย! เดี่ยวก็เจอดีหรอก"

"เจอออะไรดี"

ตั้งแต่เจอนายไม่เห็นมีอะไรดีสักอย่าง จะไปทำงานยังไม่ยอมให้
ไปเลย

"เจออจูบปิดปากอีกสักรอบไง ^^+"

เฮือกกก...

"เอออ เจี๊ยบก็เจี๊ยบ"

และแทบทุกครั้งที่เกี่ยวข้องกัน ฉันต้องเป็นฝ่ายยอมเจี๊ยบเพราะประโยค
นี้ของนายนี้ทุกที บ้าจริง! ทำไมฉันต้องมามีจุดอ่อนด้วยเนี่ย

"พอดีตอนไปเล่นคอนเสิร์ต เท็ดดีแนะนำร้านอาหารมา"

"อ้อ แล้วไง"

ฉันพยักหน้ารับคำหนึ่งกนก เท็ดดีที่นายซึนเอ่ยถึงคือมือเบสของ

วง Blue's Eyes ทั้งวงประกอบด้วยสมาชิกสี่คนคือนักร้องนำชื่อจิน่า มือเบสชื่อเท็ดดี้ มือกลองชื่อเวย์ ส่วนมือกีตาร์ก็คือนายชินเองนี่แหละ

"ฉันก็เลยอยากพาเธอไปกินไถ่แล้ว ยัยกระสือเข้าใจยาก --"

"ตาย~ ขอบใจนะยะที่นายจะช่วยต่อชีวิตแบคทีเรียในกระเพาะอาหารฉัน"

"ตกลงเธอจะไปรีเปล่า"

"ไปก็ได้ยะ --"

เฮอะ! ลองมารับถึงที่แบบนี้แล้วฉันปฏิเสธไม่ไปด้วยอีกรอบดูสิ มีหวังอีตานั้นได้ลากฉันเหมือนพรานป่าลากกระชู่ไปอย่างกินแหงๆ

"ดีมาก ต้องทำตัวน่ารักแบบนี้สิ ยัยตัวแสบ"

ชินยิ้มแต่ยัยก็ดูอย่างมีความสุข มือก็เอื้อมมาดึงหัวฉันไปจิบเบาๆ อย่างแสดงความเป็นเจ้าของสุดขีดโดยไม่เคັยไม่เคยดูที่ดูทางสักครา ทำเอาคนที่มองอยู่ร้องกรีดกร๊าดระงม

"เฮ้ย! ทำอะไรเนี่ย"

"ก็หอมแฟนไง ผิดตรงไหน ^^"

"--;"

เฮอะ~ นายไม่อายุสยตายชาวบ้านแต่ฉันอายุเป็นนะยะ ที่นี้มันห้องเรียนฉันนะเพี้ยอีต่าบ้าชิน วันหลังฉันจะไม่สละผมสักสี่อาทิตย์ อยากรู้ว่าจะยังทนได้มั๊ยไอ้อากาการชอบหอมชอบจิบหัวชาวบ้านเนี่ย

เฮ้อ... มันก็เป็นเรื่องที่น่าภูมิใจหรอกนะ ที่ฉันได้ชื่อว่าเป็นแฟนกับตานั้นซึ่งเป็นนักดนตรีของวงดัง แต่ว่าบางทีฉันก็ยังไม่เข้าใจตัวเองเท่าไรที่ว่าตกลงแล้วฉันรักตานั้นจริงๆ รีเปล่า เพราะฉันดันเป็นพวกห้ามๆ แสดงออกแบบก๊ิบกั้วอะไรไม่เป็น

แถมอะอะถ้าโดนรุมมากเกินไปยั้งจะจัดเอาไม้คทาขึ้นมาเสกใส่ตานั้นอีกต่างหาก

คงต้องพิสูจน์กันต่อไปอีกนิด ได้แต่หวังว่าระหว่างฉันกับตานั้นคงไม่เกิดอะไรแปลกๆ ขึ้นมาแทรกกลางเหมือนที่กลางสังหรณ์มันบอกไว้หรอกนะ เฮ้อ... ร้อนๆ หนาวๆ พิกล --;